NOVINKY Z ČECH.

Původní informace od spravodaje "Pok. Záp."

Delegace — Císař a čeští poslanci. — Česká odpověď na slova císařova. — Smír českoněmecký. — Boj o primátorství v Praze. — Pražské maloměšťactví. — Občanská válka v Praze pro starocyhý ráz.

V Praze, 16. ledna 1900.

Rakouské delegace letos zasedají už dva měsíce. Nezvykle. Jindy bývaly s prací hotovy v tichu za týden. Ale teď jinak. Čeští poslanci přerušili delegační "dolce far niente" a buší tu do společných ministrů zle. Poslanci Ed. Grégr, Stránský, Pacák, Kramář a Kaftan hájí politiku slovanskou, odsuzují trojspolek a militarismus; hájí Černou Horu proti Uhrám, kaceřují zbídačelou vládu srbskou a náklonnost Rakouska k bídákovi Milanovi; hájí českou nedílnou svatováclavskou korunu, státní právo a českou řeč proti nafouklé byrokracii a proti panstvíchtivosti německé a činí to bezohledně, otevřeně, ale i přesvědčivě tak, že ani Goluchowski, ani vojenský chéf Krieghammer nemohou se ubrániti, aby řečníkům negratulovali.... Za to ropušská byrokracie mstí se potají. Zkrucuje české řeči a předkládá je císaři v takové formě, že musí buditi jeho hněv. A hněv ten dal se už i znát. Posledně při delegačních hostinách. Ale čeští poslanci jsou dnes už nahoru i dolů otrlí. Jdou dále svou cestou. Ale to štvaní byrokratické....to nepochodí dlouho a — smíru zesplodí. To tvrdíme už dnes!

Císař a čeští poslanci. O delegačních hostinách v sobotu dne 13. ledna císař dlouho a podrážděně mluvil s českými delegáty. Nejdéle s drem. Stránským a Kaftanem, což vzbudilo všeobecnou pozornost. Bylo viděti, kterak za rozhovoru s drem. Stránským stále živě gestikuloval.

Řekl především, že dr Stránský mluvil v debatě o rozpočtu vojenském v delegaci velmi ostře.

Dr. Stránský: Mám za to, že ostrou řečí se lid více upokojí, než když se nemluví.

Císař: Naopak. Spíše byste mohl znepokojit takovou ostrostí.

Dr. Stránský: Když lid vidí, že zástupcové jeho dávají projev jeho smýšlení, nesahá sám k ostrým prostředkům a zůstavuje je poslancům. Domnívá se, že jsou jeho zájmy řádně opatřeny. Tím, myslím, že se doma pracuje více pro uklidnění.

Císař: V záležitosti "zde" jsem nesmiřitelným s vaším stanoviskem a jsem s to, abych vyhlásil náhlé právo, nepodrobí-li se lid v této věci. V armádních věcech neznám žádných žertův a pravím vám to již dnes, že žádné amnestie nikomu nedám.

Dr. Stránský: Hájíme stanovisko českého lidu.

Císař: Lid je rozeštván. To udělala intelligence. Začalo to tišňovským případem Drbalovým.

Dr. Stránský: Vaše Vel., račte dovolit, abych něco podotkl. Je pravda, že intelligence začala. Tato intelligence právě to je, která je zákonům přístupna, zákony pak nepředpisují žádného německého hlášení "hier", nýbrž pouze, aby záložník předstoupil a odevzdal svůj pas.

Císař: Pane doktore, to je advokátský argument. Avšak pravím vám, že je to věcí služební řeči a ta je v armádě německá.

Dr. Stránský: Mohlo by míti nepříjemné následky, kdyby se nenalezlo východiště z afféry té a nepřišlo se vstříc citům českého národa.

Císař: Já bych také litoval, ale musím vám říci ještě jednou, abyste armádu nechali s pokojem.

Potom císař počal rozhovor o věcech politických a domlouval dru. Stránskému, by působil pro smír mezi Čechy a Němci.

Dr. Stránský: Vaše Vel., jdeme více v ústrety, než se srovnati dá s naším postavením, ale s druhé strany neděje se nic a proto není naší vinou, nezdaří-li se smír.

Císař: Musí se zdařiti, neboť toto dorozumění jest jedinou zárukou lepší budoucnosti.

Rozmluva s del. Kaftanem byla věnována výhradně věcem politickým.

Císař: Vy jste byl velmi pilným v delegacích. Ujal jste se tam několikrát slova.

Kaftan: Ano, Vaše Veličenstvo.

Císař: Boj byl přenesen z poslanecké sněmovny do delegací.

Kaftan: Vaše Veličenstvo, tomu nelze zabrániti, protože politika zahraniční souvisí těsně s politikou vnitřní. Stát stává se silným na venek, je-li silným ve vnitru. Klid závisí na dohodě obou nejčelnějších národů, Čechův a Němců.

Císař: Ano, přeji si, aby k takové dohodě záhy došlo. Leč nesmí se vnášeti rozčilení do lidu.

Kaftan: My ho nevnášíme, my snažíme se lid ze svých sil upokojiti. Náš lid jest pochopitelně posledními událostmi rozechvěn, ale svým německým krajanům vždy nabídli jsme ruky, ovšem na základě rovnoprávnosti a rovnocennosti. Od těch pak upustiti nemůžeme. My jsme věrni říši. Chceme, aby Rakousko a království české byly silny, ovšem žádáme též, aby šetřilo se našich národních citů.

Císař: To se stane, ke smíru dojde.

V rozhovoru s del. Žáčkem byl císař již mírnější. Ostrost vybuchla a zbyl cit pro právo.... Doznáno, že proti Čechům vlásti se nesmí???

Česká odpověď veřejná na slova císařova nedala na se čekat. Už v pondělí 15. ledna delegát Kramář v delegacích pokropil jásající Němce, volající: "Ukřičte rebelské Čechy, na něž i císař volá stanné právo...." pokropil je takto. Na konci řeči své pravil doslovně:

Rakousko v nitru svém je vybudováno na dvou národech. A přece živoří nebohá tato říše v okamžiku, ve kterém ostatní svět naplněn je tvůrčí silou. Rakousko obává se využiti toho, co je silou říše: nevyčerpatelné síly národů. Nepochopitelná slabost jeví se tam, kde by bylo třeba celé, vědomé a rázné politiky, a na druhé straně jeví se nepochopitelný radikalismus tam, kde je nezbytně třeba vlídnosti a skonejšení. To je signatura rakouské politiky.

Věrní, obětaví národové se trestají za svou věrnost a obětavost. Vůči těmto národům se pronášejí ostré hrozby. Současně však se na druhé straně odměňuje beze vší výhrady zjevná revolta proti státu a jeho existenci. Každý člověk vidí, že je třeba míru, ale dělá se vše, by mír byl znemožněn.

Posilňovány jsou elementy nesmiřitelné, a není žádné ochoty vůči těm, kteří by chtěli umožniti mír až do krajní ochoty. Člověka pojímá trpký pocit. A to je nejstrašnější věc pro říši, že pro umírněný lid v této říši není žádného místa. Člověk se toho nabaží, hráti věčně roli Kassandry a jeho ruka klesá unavena, je-li dlouho podávána k míru, nejsouc podporována a nedoznávajíc ochoty k míru. Více v této těžké chvíli nechci říci. Mohu jen skončiti při pohledu na způsob, jakým se v tomto státě vládne, starým, pravdivým slovem: quem deus perdere vult, dementat, koho bůh zničiti chce, toho zbaví rozumu!

Soudnému čtenáři stačí.

Smír česko-německý dle toho vyrůstá beznadějně. Nevěříme, že by se podařilo kabinetu Koerberovu, co se nepodařilo státníkům minulých 40 let. Dokud veškerá snaha jejich bude směřovati k zachování soustavy centralistické, není v Rakousku možný mír a pravidelný rozvoj vnitřních, zejména hospodářských poměrů. Mír může býti docílen jedině šťastným rozřešením státoprávní otázky a proto nadešla doba, kdy veškero úsilí našeho národa musí býti obráceno k řešení této otázky.

Boj o primátorství v Praze. My psali už v prosinci minulého roku o tom, že boj o primátorství v Praze, který před třemi lety zuřil na radnici celý měsíc, bude i letos tuhý a v posledních dopisech naznačili jsme, že ku dni 20. ledna dr. Podlipný svou hodnost složí. Zprávy naše plně se potvrzují. Dnes už vojna začíná. Staročeši chtí svého kandidáta a odvolávají se na jakousi smlouvu kompromisní — Mladočeši pak chtí kandidáta rovněž svého. Staré město trvá na opětné kandidatuře dra. Podlipného. Zástupci ostatních měst sešli se k poradě a v té hlasovali o kandidatuře dra. Podlipného, leč výsledek — smutný.... Z 32 hlasů připadlo na Podlipného jen 15, ostatních 17 bylo proti. Tento výsledek ovšem překvapil. Vedení strany svobodomyslné v Praze, chtíc ořišek předem bez dlouhých caviků nakousnout, prohlašuje volbu primátora v Praze za akt politický, což má dle pravidel za následek, že menšina musí se podrobiti většině a že oněch 17 protihlasů (proti Podlipnému), protože všech mladočeských hlasů je 45, musí podrobiti se většině a volit, ač-li dr. Podlipný se kandidatury nevzdá, jeho..... Bude tedy boj dvojnásob interessantní a my už v příštím čísle budeme vám moci podati o jeho možném výsledku pravděpodobnou zprávu. Staročeši kandidují dosavadního I. náměstka, dra. Srba.

Pražské maloměšťactví. Veškeré podmínky velkoměstského života poskytuje Praha, stoupající stále ve svém vývoji, rozpínající se, rostoucí předměstími a nabývající hybnosti v životě obchodním, průmyslovém a kulturním. Ale s tím velkoměstským životem v těchto velkoměstských ulicích v Praze to pořád nějak vázne a tak potkáváme pořád všelijaké dobré lidi, kteří mají zvláště světské starosti na srdci, lecos zažili a viděli, mají trochu intelligence, vkusu a elegance lidí, pohybovavších se ve velkém světě a kteří stále buď posměšně, neb útrpně krčí rameny nad tou maloměstskou plochostí pražského společenského života. Říkají: "Prosím vás, čím pak se má člověk v Praze potěšit, nežli plzeňským a divadelními klepy." A půl hodiny posloucháte staré a stále opakované stížnosti, že nemáme českého salonu, českého společenského života v rodinách, intimních kroužcích, v klubech a že drsnatíme ve všechnosti hospodského a kavárnického života. Skutečně Praze ještě schází to, co jinde tvoří kouzlo společenského života: příjemné, vkusné, domácí útulky, kde se člověk může pobaviti nějakým požitkem uměleckým, hudbou, hereckým nebo pěveckým výkonem, neb předčítáním. Takové útulky lidí uštvaných denní prací nebo nudou, kteří touží trochu si zadebatovati, jsou vzácností v Praze. Ovšem v Praze pořádají se také všelijak soirees, a jak pyšná! Druhý den slyšíte s úžasem, jaká spousta jídel se tam snědla, co šampaňského se vypilo. Do jedné hodiny sedělo nad kouřícími misami a do svítání se pilo! — Naše zlatá mládež při veškerém svém anglomanství sportsmanů, má též namnoze ráz maloměšťáckého šviháctví. Na celém světě nenajdete tak strakatě vyšňořená gigrlata, jako v Praze a v Plzni. Zejména v barvách kravat provádějí orgie, jež by uvedly v zoufalost i nejsmělejšího malíře impresionistů. A to pražské smekání! Na Ferdinandově třídě uzříte nejelegantnější gymnastiku a akrobatiku smekání, jakou byste marně hledali na boulevardech a promenádních třídách jiných velkoměst. Za to hyneme ale ve škrobenosti marnou touhou po pravém, svěžím ruchu společenském. Koketujeme v něm, ale ani to neumíme. Jací jsme to maloměšťáci, šosáci!

Občanská válka v Praze. Proti komu? Inu proti její vlastním moudrým a starostlivým otcům. Celá česká inteligence se rozhorluje nad vandalismem, ničící krásy a památky pražské; historikové, umělci, básníci přednášejí, řeční, píší vzletné články na ochranu staré Prahy, novináři bijí se se zápalem a přesvědčením za myšlénku její velkého významu kulturního, národního a — a — jaký výsledek? Pěkná, ušlechtilá, silná slova malomocně zanikají v nárazech motyk, rozbíjejících části Prahy historické a malebné. Či není to slavné vítězství reformátorského ducha naší assanace, když ze středu Prahy vykopli špinavou klikatinu židovského ghetta a na místě něho uvolnili širý prostor, jímž se rozhodně zavděčili uličníkům z páté čtvrti, kteří tu vesele rejdí po hromadách rumu a smetí? Uprostřed královské Prahy rozhodně lépe se vyjímá taková náves blátivá, nežli romantická, temná spleť uliček a koutů. A žalují-li přemrštěnci, že byl zbořen překrásný palác prelatury, čímž prý získáno pro assanaci několik krychlových sáhů "čerstvého" vzduchu; žalují-li, že srovnány byly s historickou půdou staroměstského náměstí tři osudné domy — mohou elektro-pivovarní reformátoři pražští hrdě a pyšně ukázati na své velkolepé paláce pivovarů, jimiž stoupne ještě více sláva Prahy, dotýkajíc se hvězd, a mohou se pochlubiti, jak originelně vyzdobili pražské ulice boudami akkumulátorů elektrických. Nespokojenci právě se ale chystají k novému, vášnivému boji "za ochranu Prahy". Rozpálili se bojovně, protože chtějí na kamenný most navléknouti pár drátků elektrického vrchního vedení. Což by to nebylo originální, kdyby provlékli drát Turkovi skrz nos a na druhé straně jej pověsili nějakému svatému patronu na krk a pod tím by jezdila tramway? Celá Evropa by se chodila smát na ten náš pražský most! Ale nemáme smysl pro humor! Protesty, letáky, schůze, články v novinách — bůh ví, co všechno nehrozí za to našim moudrým otcům města. — Leč žert stranou. Křik nepomůže. Přes požadavky inteligence jsou zvyklí pyšní blahobytníci naši kráčet pohrdlivě a nevšímavě. Ale spojme hlasy celé veřejnosti, vyvolejme dobře organisované hnutí v lidu, jemuž musí být patrno, že tu jde o veliký zájem nejen kulturní, ale především vlastenecký a národní — a pak uhlídáme, jak šosáčtí papínkové couvnou. Na zdar! —ica.

Census na ostrovu Kubě.

Sčítání obyvatelstva na ostrovu Kubě, jež bylo nedávno provedeno, jest v některých ohledech velmi zajímavé a ukazuje nám, jaký vliv měla ta neb ona válka na vzrůst neb úpadek obyvatelstva Kubánského. Statistická data ohledně censu na jmenovaném ostrovu čerpáme ze zprávy přímého ředitele censu, p. O. H. Olmsteada a za příklad uvedeme mimo poslední census čísla z minulých třech sčítání obyvatelstva a sice z roku 1867, 1877 a 1887.

Dle vyjádření pana Olmsteada zaměstnáno bylo při posledním sčítání na Kubě 1500 osob, kteří vypočetli, že na celém ostrově nalézá se 1,200,000 obyvatelů. Porovnáme-li však toto číslo s kterýmkoliv ze třech předcházejících sčítání, shledáme, že počet obyvatelstva klesl, avšak ne proto, že zuřila tam válka, jak mnozí snad by se domýšleli, nýbrž proto, že zavedl tam španělský generál Weyler, jenž ustanoven byl guvernérem ostrova, tak zvaný systém reconcentrado, čímž utraceno bylo více než půl milionu lidí, jak z následujícího vysvítá.

Sčítáním obyvatelstva, které provedeno bylo v r. 1867, dvanáct měsíců před vypuknutím desítileté války, bylo zjištěno, že na ostrovu nalézá se 1,370,211 obyvatel, z nichž bylo černochů 605,461, čili téměř 45 procent. V roce 1877, kdy bylo provedeno sčítání lidu, rozmnožil se počet obyvatelstva na Kubě, takže čítal 1,509,291, a to vzdor tomu, že po devět roků zuřila tam válka. Z počtu toho připadalo na černochy pouze 480,166 čili 33 procent, z čehož mohli bychom souditi, že ve válce o život přicházela hlavně tato třída lidu. V roce 1887, odbýván byl poslední census pod dozorem španělské vlády, při němž napočteno bylo na Kubě 1,631,687 obyvatel, z nichž bylo 484,987 černochů čili 30½ procenta. Srovnáme-li nyní počet obyvatelstva kubánského při uvedených sčítání ku sčítání, jež provedeno bylo pod dozorem Spojených Států, shledáme, že na ostrovu Kubě mělo by býti celkem asi 1,750,000 obyvatelstva. Jelikož však bylo dokázáno, že nalézá se tam pouze 1,200,000 duší, jest to nepopíratelným důkazem, že úpadek jeho nezavinil nikdo jiný, než pověstný španělský řezník Weyler zavedením systému reconcentrado, který pozůstával v tom, že veškeré obyvatelstvo bylo nuceno soustřediti se v táboře Weylerově aneb v nejbližším jeho okolí. Následkem toho vypukly mezi obyvatelstvem různé nemoce, které si vyžádaly mnoho obětí a konečně také hlad, kterému podlehla většina v táboře soustředěného lidu. (Podobný systém Weylerovský hodlají nyní zavésti také Angličané v Kapsku, poněvadž prý kapští Hollanďané konají Boerům služby vyzvědačské a čekají jen na příležitost, aby mohli zbraně své obrátiti proti nenáviděným Britům).

Jak výše dokázáno, počet černochů na Kubě, jenž před 30 lety obnášel téměř polovici veškerého obyvatelstva, klesl přítomně na 30 procent a není pochyby, že bude klesati i na dále a tu Kubáncům není třeba se obávati, že stihne je osud obyvatelstva ostrova Hayti, jenž, jak známo, má zemskou správu černošskou. Na ostrově Kubě bez obavy může býti nyní zavedeno všeobecné hlasovací právo, na základě ústavy, jež pro tento ostrov jest vypracována. Američané pak nemají příčin, aby radili Kubáncům, (což rádi činí), mají-li zavésti na ostrovu všeobecné hlasovací právo, či ne, neboť naskytují se nám dvě fakta, kterých musíme býti pamětlivi. Předně jest to naše vlastní ústava, po občanské válce opravená, dle níž jest nám zakazováno zkracovati o politická práva lid jakéhokoliv plemene, stavu neb služebnosti. My jsme vázáni vůči kubánským černochům právě tak dobře, jako vůči černochům americkým na základě této svobodné ústavy. Druhé faktum jest, že vláda španělská v době, kdy ještě nepropukla válka mezi Spoj. Státy a Španělskem, slíbila Kubáncům samosprávu, jakož i to, že zavede všeobecné hlasovací právo. Má-li tudíž míti nějaký význam náš slib, že Kubáncům vybojujeme svobodu, nesmíme býti horšími Španělů, proti jejichž vládě Kubánci povstali, neboť co dobrého slíbili Španělé, musíme my ve skutečnosti provésti. Kubánci ostatně nejsou tak předpojatí proti černochům jako občané američtí v jižních státech, kteří ještě dnes, kdyby mohli, odejmuli by černochům hlasovacího práva, jak četně příklady tomu nasvědčují. Doby nevolnictví černého plemene však minuly a nevrátí se nikdy víc, a proto doufáme, že tomu tak bude i na Kubě.

Pangermanism a Evropa.

Bagdadská dráha, jejíž podnikateli jsou němečtí kapitalisté, bude jako obchodní podnik velmi výhodná a v Malé Asii bude hráti v budoucnosti velmi důležitou úlohu. Hamburk a Perský záliv budou spojeny přímou železniční čárou. Jak mocný to prostředek kolonisace, všech možných válečných operací v rukou velkého Německa, o němž sní Němci v Německu i Rakousku! Pangermánská agitace v Rakousku je v plném plápolu, jejž rozdouvá celá řada spolků, založených s pangermánskou tendencí a pracujících spojenými silami v Německu i Rakousku. Celé tlupy pastorů hlásají v poněmčených Čechách pangermanism, odvolávajíce se na slova Viléma II.: "Mým nejvyšším úkolem je, strhnouti přehrady, rozdělující velký německý národ." V Praze usazuje se kolonie studujících z Německa, aby "otevřela širokou cestu z Berlína do Vídně."

Celá tato propaganda při té nesmiřlivosti k Slovanům, která se jeví v německém obyvatelstvu Rakouska, brzy vydala ovoce. Političtí agitátoři veřejně žádají připojení k Německu. Jedni mluví o celním spolku Německa s Holandskem a Rakouskem, druzí o připojení Terstu a severní části Čech.

Není pochyby, že položení Rakouska je poplašné a že obrací na sebe pozornost velmocí. To, co se děje v mocnářství habsburském, týká se bezprostředně celé Evropy a tím spíše Ruska, jeho přímého souseda, spřízněného pokrevně s jeho Slovany. Jde o to, dostane-li se rakouským Slovanům práv, odpovídajících jejich početné a kulturné síle, či budou-li nuceni žíti pod německým režimem. A proti nejprimitivnějšímu právu všech národů, proti právu, užívati svého jazyka, povstali rakouští Němci, nechtíce ho dopřáti Slovanům. Zvláštní pozornost pangermánské propagandy jest obrácena na severní Čechy, jež jsou nejen bohaty, nýbrž i strategicky důležity. Němci jsou tak přesvědčeni, že severní Čechy zaberou, že to prozrazují už i v učebnicích, kde o nich mluví jako o zvláštní německé zemi.

Může Evropa s lehkým srdcem souhlasiti s podobnými plány, přihlížeti, jak před jejíma očima buduje se ohromná německá říše, hrozící politické rovnováze?

Rakousko se svým územím, obyvatelstvem, hranicemi tvoří podstatný orgán evropského života. Ono musí zůstati nedotknutelným, od Čech nesmí být odtržena ani píď. Politiku nevměšování musejí zachovávati všechny státy. Přirozená evoluce přivede Rakousko k nové formě, federativné, jíž bude upokojeno všechno jeho obyvatelstvo. Bude-li nynější rakouská krise rozřešena tak, jak toho vyžadují práva a zájmy všech velmocí a bude li vyhovovati ideám národní rovnosti a spravedlnosti, bude Evropa zbavena nebezpečí války.

Příjemná upomínka. "Asi před pěti lety koupil jsem si od Vás první láhev Dra. Petra Hoboka", píše pan Petr Urbeš z Adams, Mich. "Naše obchodní vztahy od té doby byly co nejpříjemnější a léky vaše všeobecně uspokojily. Při více než jedné příležitosti zkusili jsme v naší rodině jejich účinnost se značným úspěchem. Pí. Urbešová stížena byla už po tři leta chronickou zácpou. Využívala škatulky pilulek, ale jen dočasně jí ulevilo. Léčení Dra. Petra Hobokem uzdravilo ji úplně. Jiný případ byl onen sousedkyně. Trpěla ženským neduhem a $150 nezaplatilo by lékařské účty. Při výloze několika dolarů byla vyléčena. Vaše léky jsou v našem místě velmi oblíbeny."

Dra. Petra Hoboka není na prodej u lékárníků. Lze je dostati pouze od místních jednatelů nebo přímo od majitele, Dra. Petra Fahrneye, 112–114 S. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Vyléčím koktání.

Reference: Nejpřednější lékaři v Omaze. Podrobnosti zdarma. Julia E. Vaughan, d194r1 430 Ramge Blog. Omaha, Neb.

Drůbež na farmě vychovaná,

jest pro kupce lepší, protože jest silná, čilá, zdravá a vychová zdravé potomstvo. Všechna drůbež, kterou prodáváme jest vychovaná na farmě. Náš velký spis o drůbeži vám poví, jak nadělati mnoho peněz s drůbeží. Spis má cenu $5.00, ale za 15 centů je pošle:

John Bauscher Jr. Box 193. Freeport, Illinois.

公馬母女子

Mohu vás naučiti poštou za tři měsíce anglicky mluviti, čísti a psáti; pošlu vám jednu úlohu na zkoušku. Také jsem sepsal a mám na prodej tři různé knihy k učení se řeči anglické. Nyní spisuji a vydávám v sešitech úplně nový anglicko-český slovník, který bude největší a nejlepší; pošlu vám na ukázku. Pište nyní. Adresa: Ant. M. Soukup, 562 W. 18th st., Pilsen Station, Chicago, Ill. t89-1r

Kukuřice na semeno

Jež se Vyplatí za obyčejnou cenu farmářské, $1.00 bušl.

Neopomeňte zaslat 5c. v kolkách na 3 vzorky kukuřice, která obdržela zlatou medaili v Omažské výstavě, a 30 stránkovou knížku "Hints on Corn Growing." Iowská hospodářská kolej vypěstovala po akru 95 bušlů a z každých 70 lb. klasů vydrolila 62 bušlů zrna. Mnozí farmáři ještě předstihli tuto obdivuhodnou skliz. Adresujte: dthám

J. B. Armstrong,
Pleasant Valley Seed Corn Farm,
Shenandoah, Iowa.

Nejoblíbenější draha!

....DO....

DENVER
SALT LAKE
SAN FRANCISCO
PORTLAND

UNION PACIFIC THE OVERLAND ROUTE WORLD'S PICTORIAL LINE

výtečně nově vypravená.
Jídelní vozy, palácové spací vozy, buffetové kuřácké a čítárnové vozy, ...pohovkové vozy....
Bez přesedání. Veškeré pohodlí.
Místní úřadovna 1302 Farnam ul., Tel. 316.
OMAHA, NEBRASKA.

Burlington Route

PROČ NE FLORIDA?

Tisícové tam již jsou. Tisícové jsou na cestě tam. Jakou krásnou zimu užijí!

Budou lovit, koupat se, hráti golf a voziti se na loďce celý den a tančiti půl noci.

Proč nemůžete jíti do Floridy?

Zimní turistské ceny jízdní jsou nyní v platnosti a vezmeteli burlingtonskou do St. Louis aneb Kansas City, můžete tam vstoupiti na vlak, který vás vezme veskrz až do Jacksonville.

TICKET OFFICE:
1502 Farnam Street.
TELEFON 250.

BURLINGTON STATION.
10th and Mason Streets.
TELEFON 310.